

България не бѣ изгубена духомъ; нейни мили чедѣ, по чувство на дългъ, съ погледъ, устремѣнъ къмъ завѣтитѣ народни, озарени привѣтливо отъ божествения даръ — свободата, насърдчаваха:

Не плачи, майко, не тужи,
Че станахъ ази хайдутинъ,
Та тебе клета оставихъ
За първо чедо да жалишъ!
Нъ кълни, майко, проклинай
Тазъ турска черна прокуда,
Дѣто насъ млади пропжди
По тази тежка чужбина —
Да ходимъ да се скитаме
Немили, клетки, недраги!
Азъ зная, майко, милъ съмъ ти,
Че може младъ да загина,
Ахъ, утрѣ като прѣмина
Прѣзъ тиха бѣла Дунава!
Нъ кажи какво да права
Кат' си ме, майко, родила
Съсъ сърдце мжжко, юнашко,
Та сърдце, майко, не трае
Да гледамъ турчинъ, че бѣснѣй
Надъ баштино ми огниште:
Тамъ, дѣто азъ съмъ порасналъ
И първо млѣко засукалъ;
Тамъ, дѣто либе хубаво
Черни си очи вдигнеше
И съ оназъ тиха усмивка
Въ скръбно ги сърдце впиеше,
Тамъ, дѣто башта и братя
Черни чърнѣятъ за мене! . . .